Anul XCI — Sibiu, 6 Iunie 1943 — Nr. 23

BIBLIOTECA CENTRALA „ASOCIATIUNII" SIBIIU

2 ex. (Of.)
Asociaţiunea pentru literatura română şi cultura poporului român
Str. Şaguna 8 Sibiu

Telegraful Roman

Organ naţional-bisericesc. **Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreiu Şaguna**

APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul: Un an 600 Lei. — Şase luni 300 Lei. — Trei luni 150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. — Pentru America 8 Dolari

Articole şi corespondenţe se adresează **Redacţiei** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Preţul inserţiunilor un şir petit 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele şi inserţiunile se adresează **Administraţiei** ziarului Telegrafu Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Inima, măsura preoţiei noastre,

„Precum este inima ta aşa eşti tu, precum eşti tu aşa este casa ta, precum este casa ta aşa este parohia ta, precum este parohia ta aşa va fi veşnicia ta..."

Iubite frate,

In fruntea volumului pe care îl am în faţă am găsit cuvintele de mai sus, pe care citindu-le şi recitindu-le am rămas vreme îndelungată «dus pe gânduri».

Trebue să mărturisesc că le-am găsit deosebit de frumoase şi în acelaş timp foarte importante pentru noi şi pentru slujba preoţiei noastre. Şi tocmai fiindcă ele au avut darul deosebit de a face să vibreze puternic coarda inimii mele iată îţi împărtăşesc şi ţie unele din gândurile şi simţămintele prilejuite de această lectură. Este lucru ştiut că pentru orice carieră din lume elementele cele mai importante sunt, fără îndoială, pregătirea ştiinţifică, potenţialul de muncă şi experienţa. La ocuparea oricărei slujbe se dă atenţiune specială diplomei şcolare, titlului academic, certificatelor recomandatoare şi practicei pe care o are candidatul.

Ce-i drept toate aceste lucruri sunt foare preţioase şi într'o anumită măsură arată şi ele valoarea şi capacitatea unui om. Ele îşi au importanţa lor chiar şi pentru slujba preoţiei, fără ca să fie şi aici cele mai de valoare. Nu, pentru sublima misiune preoţească nu acestea sunt lucrurile cele mai de preţ, cele mai importante, cele care trebuesc avute în primul rând în vedere. Pentru slujba preoţească lucrul cel dintâi care trebue preţuit este *inima omului.*

Inima ne face să simţim durerile altora, ne povăţueşte să le descoperim în adâncurile sufleteşti unde sunt ele ascunse, ne îndeamnă să turnăm din sufletul nostru balsam tămăduitor peste ranele deschise şi nu ne lasă odihnă şi mângâiere decât atunci când am îndeplinit integral datoria de adevăraţi părinţi ai fiilor noştri întru credinţă.

Inima ne îndeamnă să privim mereu spre slăvile cerului, spre această ţintă finală a sbuciumului şi a trecerii noastre prin această lume, dar tot inima ne îndeamnă să ne întoarcem şi să ne aplecăm spre cei rămaşi în urmă, cu scopul de a-i înălţa şi pe ei la ceruri.

Inima ne face să plângem de durerea altor inimi şi să trăim aevea toată jalea şi tot sbuciumul semenilor noştri şi tot inima ne îndeamnă să ne bucurăm cu dragoste curată de tot binele şi de toate bucuriile altora.

Inima ne face să fim buni, blânzi, cucernici, evlavioşi, iertători şi plini de cea mai curată credinţă creştinească.

Inima rodeşte dragostea adevărată, condiţia esenţială a preoţiei, căci din inimă isvoreşte aceea minunată iubire despre care sfântul apostol Pavel a spus că e mai mare decât ştiinţa, decât prorocia, decât averea, decât milostenia, decât credinţa, decât nădejdea, mai mare decât tot ceeace este şi poate să fie omul în lumea aceasta. Căci dragostea isvorâtă din inimă curată rabdă îndelung, e plină de bunătate, nu pizmueşte, nu se laudă, nu se trufeşte, nu se poartă cu necuviinţă, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu pune la socoteală răul, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le sufere, toate le crede, toate le nădăjdueşte, toate le rabdă. (I. Corinteni, 13).

Iată, iubite frate, rodurile minunate ale inimii care simte cu adevărat creştineşte! Iată pentruce ştiinţa, inteligenţa, hărnicia, experienţa şi cele mai strălucite diplome dela cele mai înalte şcoli din lume sunt lucruri neînsemnate, sunt chimvale care sună zădărnicii în faţa unei inimi cu adevărat plină de dragoste creştinească, în faţa unei inimi robită integral lui Iisus Hristos şi slujbei Lui, adică preoţiei.

Inima este deci totdeauna şi întru toate împrejurările adevărata măsură a preoţiei noastre. Cu dreptate s'a putut spune deci că precum este inima ta aşa eşti tu ca om şi mai ales ca preot.

In faţa acestor constatări socotesc, iubite frate, că e bine, că e necesar, chiar indispensabil să te întrebi şi să examinezi temeinic şi cât mai des cultura inimii tale. E bine şi necesar să te întrebi la sfârşitul fiecărei zi dacă faptele tale, dacă slujbele tale, dacă gândurile tale, dacă vorbele tale, dacă simţămintele tale au fost roduri ale unei inimi curate, ale unei inimi părinteşti, ale unei inimi peste care tronează Hristos Dumnezeul nostru. Şi socotesc că tot atât de necesar este să-ţi examinezi zilnic strădaniile depuse pentru cultivarea inimii. Numai prin o asemenea atitudine şi prin o asemenea îngrijire preotul, reprezentantul lui Hristos în lume, poate să-şi păstreze continuu idealurile nepătate, avânturile nemicşorate şi dragostea de muncă şi jertfă mereu nesecată. Altfel laicizarea, rustificarea şi toate valurile lumii şi toate umbrele vieţii trecătoare pun stăpânire pe tine, te înstrăinează şi te îndepărtează de misiunea preoţiei tale şi te face rob tuturor poftelor somatologice. Ar fi aceasta o greşală mare şi cu consecinţe nespus de dureroase pentru Biserică şi neam, pentru cler şi românism în aceste zile cruciale pentru viaţa popoarelor şi a indivizilor. Să nu fie!

Deaceea să ne rugăm, iubite frate, stăruitor şi cu toată căldura sufletului nostru în fiecare zi lui Dumnezeu, zicând împreună cu psalmistul: „Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înoeşte întru cele din lăuntru ale mele!» (Ps. 50).

al tău frate iubitor:

Pr. TEOFIL [1]

[1] N. B. In scrisorile viitoare o să-ţi tălmăcesc simţămintele şi gândurile mele referitoare la familia preotului, la parohia sa, la veşnicia sa etc.

Mărturisirea unei generaţii

Studenţii Universităţii Daciei Superioare, grupaţi în „Frăţia Ortodoxă Română" (FORS), au ţinut Duminecă 30 Maiu a. c., după sf. Liturghie, o şedinţă publică de încheiere a spornicei activităţi religioase pe care au desfăşurat-o în acest an şcolar. Solemnitatea a avut loc în sala „Simeon Bărnuţiu" dela Facultatea de Drept şi a fost onorată cu prezenţa I. P. Sf. Mitropolit *Nicolae* al Ardealului şi a dlui Rector Dr. Iuliu Haţieganu, înconjuraţi de dnii prof univ. Tarangul şi Angelescu, P. C. consilieri mitropolitani şi arhiepiscopeşti Em. Cioran, Gh. Secaş şi Al. Popa, profesorii de Teologie Dr. Grigorie T. Marcu şi Dr. Teodor Bodogae, Păr. duhovnic Nicodim Belea, studenţii teologi ş. a.

Un grup de maici dela mânăstirea ortodoxă „sf. Elisabeta" a cântat „Pre Tine Te lăudăm...", iar Păr. Prot. Aurel Nanu, duhovnicul studenţilor universitari, a rostit o simţită rugăciune ocazională.

Studentul medicinist Liviu Nosa a deschis seria disertaţiilor zilei. I a urmat stud. med. Mircea Aleman, dra stud. în litere Delia Moldovan şi stud. med. Gherman Ioan.

Fiecare dintre vorbitori a făcut câte o impresionantă mărturisire de credinţă în Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos şi'n puterile de viaţă dătătoare ale Bisericii Lui. Serioşi, demni, cu căldură şi avânt tineresc — şi mai ales cu o hotărâre de transfiguraţi — studenţii amintiţi au tălmăcit în cuvântările lor surprinzător de îngrijite, crezul unei generaţii pornite pe calea cea strâmtă a înoirii vieţii în Hristos Aşteptăm tipărirea acestor cuvântări — pe pe care dl Rector Haţieganu ne-a promis-o — pentru a le analiza cu deamănuntul.

Solicitat de ultimul vorbitor să binecuvinteze acest început de viaţă înoită, a luat cuvântul I. P. Sf. nostru Mitropolit *Nicolae*, care a spus — în rezumat — următoarele:

„Răspund la rugămintea ce mi s'a făcut de a împărtăşi arhiereasca mea binecuvântarea propunerilor de vieţuire creştinească, de trăire în Hristos, pe cari le-a mărturisit azi tineretul universitar. Rog pe Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos să-şi reverse darurile Sale bogate asupra sufletului acestui tineret, întărindu-i voinţa de-a asculta totdeauna de cuvântul Său sfinţitor.

S'a spus aici că tinereţea este epoca deciziunilor. De sigur ea e cercetată de sbuciumări şi de nenumărate îndoieli, dar mai curând sau mai târziu tot va răsbi la limanul certitudinilor cari singure dau un sens povitiv vieţii.

Intrunirea de azi o interpretez ca o avântată mărturisire de credinţă a sufletului tineresc, ca o deciziune ce a luat-o pentru orientarea ulterioară a vieţii sale. In viaţa fiecărui tânăr trebue să se ivească clipa în care, prin cea mai intensă încordare a voinţei, se decide pentru calea binelui şi a virtuţii, sau pentru aceea a ispitelor şi a nesiguranţei şi neliniştilor ce le pricinuec acestea. Fericite sunt clipele de supremă deciziune din viaţa unui tânăr care nu se opreşte la suprafaţa vieţii, ci ajunge să ia hotărâri decisive ca cele pe cari le-aţi mărturisit voi.

Filosoful Kant ne vorbeşte despre un imperativ categoric, care mie mi s'a părut a fi foarte găunos, căci dacă n'ai o ţintă clară şi superioară, la ce te mai frământi tu?... la ce-ţi mai poate folosi „imperativul categoric"? Fericit acel tânăr care şi-a găsit ţinta spre care să tindă idealul său de viaţă, care simte că în fiinţa sa trăieşte un principiu netrecător. Am convingerea că un asemenea tânăr va fi stăpânit de cel mai curat şi mai treaz simţământ al răspunderii pentru viaţa sa. El se simte purtat spre poenile pline de lumină şi de frumuseţe ideală cari nu se deschid oricăror priviri sufleteşti. El toarnă în fiecare clipă a vieţii ceva din vecinicie. El se simte în mijlocul unei nebiruite comunităţi sufleteşti şi comunitatea de ideal este totdeauna mai tare şi mai trainică chiar decât aceea a limbii sau a sângelui.

Iată de ce Biserica noastră, care ne-a învăţat neamul să nu se teamă şi să-şi pună toate nădejdiile într'o ordine mai presus de lume, a lucrat din răsputeri la făurirea acelei admirabile unităţi de credinţă şi de ideal, care ne-a conservat fiinţa naţională dealungul vremii.

Sunt fericit să constat că şi scopurile naţionale ale FORS-ului, alăturea de cele religioase, corespund cu scopurile Bisericii, care se străduieşte să pregătească neamul, prin puterile divine de cari dispune ea, pentru a se bucura de toate bunurile culturii şi civilizaţiei actuale. Biserica noastră nu urgiseşte aceste aceste bunuri, dacă ele sunt puse în slujba perfecţionării sufletului.

Se vorbeşte azi — şi cu drept cuvânt — despre înoirea neamului. Ce problemă mare este aceasta! Ea îmbrăţişează toate formele de activitate obştească, culminând în reforma sufletească, pe care eu nu o consider schimbare cu orice preţ, ci întoarcere a neamului la sine însuşi, la ceeace a fost atunci când credinţa religioasă îi însufleţia toate acţiunile şi-i întărea voinţa de-a împlini până la capăt legea Domnului.

Am rămas adânc impresionat de tot ce se lucrează — şi mai ales de felul cum se lucrează — în acest sens în Universitatea Ardealului şi exprim toată recunoştinţa mea Domnului Rector şi Domnilor Profesori. Universitatea Ardealului s'a integrat adânc şi organic în viaţa sufletească a neamului nostru. Ea este astăzi, alăturea de Biserică, purtătoarea neînfricată a nădejdilor noastre de mai bine. Căci noi nu renunţăm la nimic din ceea ce ne aparţine în temeiul drepturilor noastre istorice şi suntem gata de jertfe pentru împlinirea idealului integral al tuturor Românilor. Acest ideal este cel mai puternic cheag de legătură dintre generaţii. Dumnezeu să ne ajute să-l împlinim, căci pentru el trăim cu toţii.

Dragilor mei, aţi spus că tineretul este cu faţa îndreptată spre viitor. Noi, generaţia mai veche, vedem în el generaţia viitorului. Când asistăm la manifestaţi ca cea de azi, încrederea în viitorul neamului nostru creşte, cu atât mai vârtos cu cât acest tineret ne oferă garanţia că atunci

Când vom merge la înaintaşi, deasupra gliel noastre va rămâne o generaţie forte.

Mă bucur văzând în ce măsură tineretul nostru universitar este recunoscător Almei Mater Napocensis, Domnului Rector şi Domnilor Profesori cari zi de zi toarnă câte ceva din lumina minţii şi din văpaia inimii, în sufletul său.

Dumnezeu să binecuvinteze silinţele şi elanurile tuturor".

Cuvântarea I. P. Sf. Sale a făcut o adâncă impresie asupra celor prezenţi la solemnitate.

De încheiere, dl Prof. Dr. Iuliu Haţieganu, rectorul Universităţii, a mulţumit cordial I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, Păr. Duhovnic Aurel Nanu şi studenţilor grupaţi în FORS, pentru rodnica împreună lucrare dintre Biserică şi Universitate, care se va perpetua şi adânci atunci când Alma Mater se va întoarce la cuibul părăsit acum doi ani.

S'a procedat apoi la împărţirea de premii în cărţi studenţilor din FORS.

CUVANTUL

Domnului Ministru Ion Petrovici la masa oferită de Academia teologică „Andreiană"

Inalt Prea Sfinţite Părinte,
Prea Sfinţite Părinte,
Domnilor Rectori,
Domnilor Generali,
Domnilor Profesori,
Iubiţi studenţi teologi,

Cred că ziua de astăzi mulţumeşte până în adâncul sufletului pe domnul Rector Haţieganu, pentru că Universitatea din Cluj—Sibiu se completează. In casa Universităţii sale, deşi era loc pentru cinci fete, nu existau decât patru. In locul fiicei absente a venit însă o soră. Această soră e Academia teologică «Andreiană», care va juca pe viitor, în ansamblul culturii ardelene, acelaş rol ca şi o Facultate. Funcţiunea este identică şi rangul egal. Imi pare foarte bine să constat că aici ştiinţa profană şi teologia trăiesc în cea mai bună armonie. Lucrul îmi pare foarte explicabil şi raţional, căci nu văd nici un motiv de conflict între ele. Şi acordul, deşi logic şi firesc, mă bucură totuşi să-l constat, căci nu întotdeauna a domnit acest acord. Mă bucură că ştiinţa profană, înţelegându-şi astăzi limitele ei, nu contestă drepturile teologiei, după cum îmi pare bine că Biserica ortodoxă — aşa cum ne-a spus Inalt Prea Sfinţia Sa Mitropolitul Nicolae Bălan — nu a stat niciodată de-acurmezişul ştiinţei.

In Occident, lucrurile nu s'au petrecut întotdeauna astfel. E de ajuns să ne amintim de acel răsboiu nemilos, pe care l-a dus catolicismul împotriva unor oameni de ştiinţă şi filosofi, cari au venit cu teorii ce erau în conflict cu concepţia oficială a Bisericii. La un moment dat, campania împotriva unor astfel de teorii a încetat, căci reprezentanţii Bisericii şi-au dat seama că ele se potrivesc mai bine cu ideea de Dumnezeu.

Conflictele de acest gen sunt dăunătoare atât prestigiului teologiei cât şi ştiinţei. Ştiinţele profane şi teologice sunt menite să meargă mână în mână, căci orice teolog trebuie să ţină seamă de evoluţia ştiinţei, după cum numai acel om de ştiinţă, care simte fiorul religios, poate face cercetări rodnice.

Doresc studenţilor Academiei teologice să-şi însuşiască pe băncile de studiu o cultură aleasă, căci au un corp didactic select, care şi-a dovedit capacitatea şi puterea de lucru. Să adune cunoştinţe, dar să fie încredinţaţi că misiunea lor nu e numai adunarea cunoştinţelor, ci întărirea conştiinţei. Fiecare preot trebue să fie un om de cultură şi un om de acţiune totodată, dar mai înainte de-a acţiona trebuie să stea de vorbă cu sine însuşi. Iisus, înainte de a trece la acţiunea culminantă a vieţii Sale pământeşti, a stat de vorbă cu Sine Insuşi timp de patruzeci de zile. La fel Dumneavoastră să vă închideţi în sine şi să staţi de vorbă cu Dumnezeu.

Biserica ardeleană are o frumoasă şi lungă tradiţie. Ea are, în afară de multe alte merite, şi pe acela de-a fi ţinut timp de secole locul Statului român. Cred că dacă ar fi vorba să facem o paralelă cu Voevozii Munteniei şi Moldovei n'am putea cita alţi Voevozi în Transilvania decât lunga serie a Chiriarhilor. Sunt încredinţat că Biserica ardeleană va fi şi în viitor la înălţimea trecutului ei istoric.

După cum Universitatea din Sibiu s'a ridicat, prin opera conducătorilor ei, în fruntea Universităţilor noastre, acelaş lucru îl pot spune şi despre Biserica ardeleană. Spun aceasta nu pentru a o îndemna la trufie, ci numai pentru a servi ca stimulent şi model pentru întreaga Ţară.

Incheind, daţi-mi voie să închin pentru Majestatea Sa Regele Mihai I, *căruia îi urez să fie pentru Ardeal Mihai al II-lea Viteazul.*

Inălţarea la rang universitar a Academiei teologice „Andreiane"

— Ecouri de presă —

Marele ziar *„Universul"* (nr. 148 din 21. c.) de sub direcţiunea dlui Stelian Popescu, publică pe prima pagină un articol al Păr. Dr. Constantin Dron, intitulat „O mare biruinţă", pe care îl reproducem aici:

Academia teologică din Sibiu a fost ridicată la rangul de facultate. De azi înainte elementele universitare ardelene care slujesc Biserica se vor găsi şi de drept nu numai de fapt pe aceiaşi treaptă de preţuire şi fără inponcişările care amărau uneori în chip inutil pe unii şi răsfăţau fără motiv pe alţii. De acum înainte schimbul de elemente între Regat şi Ardeal se va face cu înlesnire, Regatul altoindu-se prin vigoarea Ardealului, iar Ardealul primind un adaos de mirezmă pravoslavnică în chipul lui de a se înfăţişa ca lege ortodoxă.

Inalt Prea Sfinţitul Nicolae, mitropolitul Ardealului, înregistrează astfel un mare succes, care este în realitate o mare biruinţă, fiindcă nu e uşor în vremurile actuale să înfrângi viforniţele pe care războiul le-a adus peste toate instituţiile noastre de stat şi naţionale, peste tot ce este manifestare culturală sau religioasă. A trebuit mintea şi voinţa unui ministru-filosof ca să înţeleagă şi să înfrângă acest anacronism.

Rezultatele acestui eveniment cu adevărat epocal pentru Biserica Ortodoxă se vor vedea în curând.

La Sibiu s'a putut constata şi până acum o activitate prodigioasă în ogorul vieţii bisericeşti, resfrântă cu îmbelşugare peste toate meleagurile naţionale. O revistă — Revista Teologică — de riguroasă ţinută ştiinţifică, desbate cele mai adânci şi mai complicate probleme ale teologiei. „Telegraful Român", veteranul presei române, care de nouăzeci de ani — citiţi bine: de nouă zeci de ani — împrăştie în popor darurile scriitorilor ardeleni, stărue şi acum cu aceeaşi vigoare. O tipografie tot mai înzestrată, dă vieţii bisericeşti cărţi de tot felul, începând cu cele grele de ritual, până la broşuri şi foi populare de educaţie şi propagandă. Traducerile operelor de seamă din literatura streină formează de asemenea un capitol însemnat al celor strânşi în jurul scaunului mitropolitan dela Sibiu. In sfârşit, această Academie care a început cu un „curs de şase săptămâni pentru clerici", a ajuns sub Şaguna seminar cu trei ani, iar astăzi: Facultatea de teologie dela Sibiu.

Şi dacă până acum Sibiul ne-a dat ceea ce ne-a dat, cu atât mai mult de acum înainte, se va organiza aci un centru de viaţă intelectuală şi culturală bisericească dintre cele mai vii, ale cărui roade se vor revărsa cu dărnicie peste întregul câmp de activitate religioasă şi bisericească din România.

Lucrul este îmbucurător dintr'un îndoit punct de vedere. Ardealul însemnează sub toate rapoartele un contact mai strâns al românismului cu Occidentul civilizat. Inrâuririle acestui Occident, când urmează calea refrigerentă a Ardealului, sunt cu mult mai adaptabile şi deci mai rodnice, de cât când cad deadreptul dela Paris la Bucureşti. Ardealul este pentru românism un transformator de energii, un filtru care reţine ingredientele nefolositoare, un regulator al culturii occidentale, care purifică această cultură, de tot ceea ce nu poate încăpea în tiparul nostru etnic. In Regat această cultură şi civilizaţie stă uneori deasupra, fără îmbinare organică, şi fără a pătrunde în adâncimea sufletului nostru naţional, pe când în Ardeal ea s'a transformat şi s'a adaptat, desăvârşindu-se apoi în furnalele culturale dela Iaşi şi Bucureşti. Aşa se explică de ce marile epoci culturale ale neamului românesc au obârşii ardelene. Cel dintâi ierarh care are curajul să spună crezul în româneşte este un ardelean — mitropolitul Teodosie (1668) şi cel dintâi învăţător al neamului în epoca redeşteptării noastre naţionale este tot un ardelean — Gheorghe Lazăr — fost el însuşi profesor la Academia Andreiană în începuturile ei modeste dela 1810.

Ardelenii aduc apoi prin atavismul conflictelor şi suferinţelor, la care au fost supuşi dealungul veacurilor, acel spirit de rezistenţă, de reacţiune naţională, care nu poate fi de cât folositor vieţii noastre româneşti sub toate raporturile.

Aceste însuşiri vor creşte şi vor spori. Noua facultate va fi cuib şi cetate unde bunele tradiţii româneşti vor fi înteţite şi apărate. La mijloacele de până acum se adaogă o putere nouă; de aceea realizarea ei însemnează cu adevărat pentru nevoile noastre naţionale şi bisericeşti: o mare biruinţă.

Pr. C. DRON

*

«*Dacia*», cotidianul Banatului şi al Graniţei de Vest, care apare la Timişoara sub direcţiunea dlui C. Miu-Lerca, îşi deschide nrul 119 din 31 Maiu a. c., cu următorul articol de fond, intitulat „Facultatea de Teologie":

Cu o solemnitate impresionantă şi istorică, la care au luat parte şi reprezentanţii Guvernului alături de I. P. S. Sa Mitropolitul Ardealului, dr. Nicolae Bălan, Academia Teologică din Sibiu a fost înălţată la gradul de Facultate de Teologie. In discursurile ce prealuminaţii participanţi le-au rostit, s'a arătat rolul covârşitor ce l a jucat în trecut, în istoria culturii româneşti, învăţământul teologic superior întru formarea ştiinţei de adâncire a adevărurilor revelate şi de alcătuire a spiritualităţii româneşti. Fiindcă teologia la noi nu a fost o ştiinţă stearpă, ci îndemn inspirat pentru o viaţă întemeiată pe strălucirea şi înălţimea adevărurilor dumnezeeşti.

Astăzi, însă, noua facultate ne descopere şi alt sens, decât acela pe care l-a avut în trecut. Şi anume, ea se ridică să rostească în auzul neamului nostru cuvinte definitive despre zidirea cea nouă a vieţii româneşti, pentru înfăptuirea căreia în primul loc se străduiesc cu scumpele lor jertfe ostaşii neamului nostru. Facultatea de teologie, aceasta nouă, împreună cu celelalte demult întemeiate şi active, strigă în gură mare, că *ordinea neamului nostru este ordine în spirit şi este ordine creştină.* Din principiul spiritualităţii româneşti s'a alcătuit viaţa românească în frământarea sa istorică şi că toate aşezămintele indestructibile ale neamului românesc au fost fondate pe ordinea eternă şi dumnezeiască a dogmei creştine.

Aceste afirmări — care cuprind experienţa inalienabilă a sufletului românesc — vine să le facă acum cu toată grandioasa şi cutremurătoarea sa autoritate

FOIŞOARA

Duhovnicul şi păcătoşii

Motto:

„Invăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce". Ps. 50.

Este îmbucurător că de un timp încoace se vorbeşte tot mai mult şi în cercuri tot mai largi despre misiunea preotului. Este îmbucurătoare această importanţă ce ni se recunoaşte, dar ea implică în acelaş timp pentru noi mari răspunderi.

Momentul istoric pe care îl trăim, cu evenimente de răscruce, face ca privirile oamenilor să nu mai fie atât de mult pironite de cele trecătoare şi determină sufletul să-şi deschidă mai lesne porţile spre a primi învăţăturile Mântuitorului. Activitatea preoţimii este în aceste timpuri mult mai amplă şi cu rezultate atât de fecunde, încât istoria nu le va putea uita vreodată. Ori unde aruncăm privirea în marea arenă de pulsaţie a vieţii româneşti, pe frontul lucrâncenatului război sau pe frontul intern, întâlnim pe solii Cerului lucrând din toate puterile pentru viaţa şi sufletul acestui neam. Pe teren caritativ social, cultural ori naţional, în spitale, cămine, cantine, şcoală şi armată, pretutindeni se simte prezenţa binefăcătoare a slujitorilor altarului.

Bune şi folositoare sunt toate îndatoririle pastorale pe cari vremurile excepţionale la cer dela noi, dar misiunea de care vom răspunde mai întâi în ziua judecăţii este *duhovnicia.* Suntem înainte de orice duhovnici, adică punţi de legătură între oameni şi Dumnezeu, tămăduitori ai sufletului omenesc de rănile păcatelor.

Avem misiunea proprie şi unică — pe aceasta nu o mai are nimeni dintre oameni — de a împăca cu Dumnezeu, de a modela viaţa după voia cea sfântă a lui Dumnezeu. Prin har „ne-am logodit cu Duhul", şi ca atare trebue să aducem un spor de duhovnicie vieţii omeneşti.

Toate celelalte activităţi pastorale nu sunt un scop în sine, ci numai mijloace în slujba mântuirii omului. De ne aflăm în spitale mângâind şi ajutând pe bolnavi, o facem spre a le duce pe Hristos; de suntem intermediari între diferitele categorii sociale, o facem spre a-i câştiga pe toţi pentru împărăţia lui Dumnezeu; de împlinim un rost cultural, e spre a înălţa flacără spre cer şi a nu o lăsa să coboare în negurile pământului.

Păstorirea cuprinde în sine o mulţime de îndatoriri, prin care preotul e în slujba oamenilor de toate stările şi de toate vârstele.

Dar activitatea pastorală nu se poate închega într'un tot, sfera îndatoririlor ei nu se poate rotunji, dacă nu are un punct central, culminant, din care să pornească raze în toate direcţiile, iar acest punct este duhovnicia.

Precum nu poţi face un cerc bun dacă nu ai un punct dela care să dirijezi formarea lui, tot astfel pastoraţia fără razele duhovniciei e muncă cheltuită cu hărnicie dar fără atingerea scopului ultim. Duhovnicia e „sarea" activităţii pastorale. „Fără duhovnicie pastoraţia nu mai înseamnă lăţirea împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ, ci secularizarea cerului şi preschimbarea viziunii cereşti în viziune lumească".

Ceea ce este pentru cei bolnavi trupeşte medicul, aceea este pentru cei bolnavi sufleteşte duhovnicul. Cea dintâi grije a lui trebue să fie sufletul, care e mai preţios decât tot aurul pământului.

Când vorbim despre duhovnic şi păcătoşi, nu înţelegem fireşte numai le-

Ştiinţa teologică română, în timpul când un nihilism intelectual cutează să declare, că creştinismul este un mit întârziat sau că învăţătura lui Iisus, cu influenţele sale renovatoare şi cu uriaşa cultură, pe care a creat-o, nu este mai mult şi altceva decât opium pentru ameţirea minţii claselor muncitoreşti. Ştiinţa teologică românească vine astăzi să arate — măcar şi numai pentru liniştea sufletului românesc — că aceste pretenţiuni profane nu numai că nu sunt în stare să creeze o lume nouă, demnă de om ca de un fiu al lui Dumnezeu, ci îl scot din destinul său religios pentru a-l prăbuşi în gheena necredinţei şi a imoralităţi, fondată pe ea. Teologia română vine astăzi să spună, că poporul român rămâne şi pe mai departe pe temelia Crucii, pe care el şi-a fondat o splendidă istorie, o cultură cerească şi o nobleţe într'adevăr supraumană. Teologia românească afirmă — prin însuş faptul că ea se săluşlueşte într'o instituţie universitară, că poporul român rămâne şi mai departe cu Isus ca Fiu al lui Dumnezeu şi Mântuitor al lumii şi cu toate energiile renovatoare ale Statului, ale Bisericii şi ale intelectualităţii române se vor alia într'o formidabilă acţiune pentru a desăvârşi neamul prin perfectibilitatea lui creştină.

In felul acesta, cu această misiune a sa creştină şi naţională, Facultatea de teologie dela Sibiu ia conducerea în Ardeal şi Banat a întregei acţiuni naţionale şi creştine pentru crearea ordinei celei ce pururea se reînoeşte în Iisus, prin El şi numai prin El.

Responsabilitatea istorică

Prin însăşi structura şi calitatea lor, acţiunile umane — desfăşurate în condiţiuni normale — implică în sine, în mod inevitabil, o responsabilitate. Intreg complexul de răspundere al acţiunilor umane îl putem împărţi şi rândui în 3 compartimente: resposabilitate morală, responsabilitate juridică şi responsabilitate istorică.

Complexitatea structurii, desfăşurării şi înrâuririi acţiunilor umane, face ca această clasificare să fie mai mult teoretică decât faptică. Căci în realitate toate acţiunile umane poartă într'ânsele pecetea acestor trei feluri de responsabilităţi, numai că prevalează una sau alta, după calitatea faptei şi după împrejurările în care s'a desfăşurat sau după unghiul sub care o privim. In special responsabilitatea istorică — privită în lumina cencepţiei autentic creştine a istoriei — apare legată organic de responsabilitatea morală.

Fizionomia vremurilor pe care le trăim şi împrejurările politice şi istorice, prin care trece acum neamul nostru, îndreptăţesc şi necesită chiar, o zăbovire asupra responsabilităţii istorice. Ea este astăzi o problemă de acută actualitate.

In sfera vieţii istorice, omul acţionează — din punct de vedere al naturii, structurii şi mecanicismului acţiunii sale — la fel ca'n domeniul vieţii morale propriu zise. Numai că perspectiva în care se deapănă firul acţiunii istorice umane este mai largă. Căci pe când în sfera acţiunilor morale e angajat în primul rând şi prevalent destinul fiecărui ins în parte, în arena vieţii şi acţiunii istorice este 'n joc în mod covârşitor destinul neamului şi al patriei.

In accepţiune generală, responsabilitatea istorică este răspunderea ce-o poartă acţiunea cuiva prin faptul c'a declanşat sau a contribuit la declanşarea unui eveniment istoric. Transpunând această definiţie pe planul istoriei naţionale, responsabilitatea istorică este răspunderea ce şi-a asumat-o fiecare mădular al unei naţiuni — prin faptele sale — faţă de împlinirea destinului neamului din care face parte. Modul, în care contribuim la făurirea destinului istoric românesc în împrejurările actuale, este criteriul cel mai just după care se determină astăzi întreaga noastră responsabilitate istorică, de care nu poate scăpa nimeni.

In fond, responsabilitatea istorică nu poate fi niciodată stabilită integral. Căci — datorită complexităţii şi înrudirii ei cu rosponsabilitatea morală şi juridică — nu poate fi sondată niciodată complet. Singur Dumnezeu cunoaşte responsabilitatea istorică până în adâncul esenţialităţii sale, pentrucă singur El poate pătrunde până în cele mai tatnice adâncuri ale personalităţii istorice. De aici rezultă norma folositoare pentru noi: Să nu ne mai judecăm şi criticăm excesiv unii pe alţii sub raportul contribuţiei noastre la viaţa istorică a neamului nostru, ci aceasta s'o lăsăm în grija lui Dumnezeu. In seama noastră să rămână numai hotărîrea dârză de a ne strădui titanic să împlinim, cu frică şi cu cutremur, destinul neamului.

Destinul acestui neam este, ca şi în trecut, apărarea culturii şi civilizaţiei creştine împotriva cutropitorilor ei, împreunată cu opintirea eroică de a ne păstra fiinţa noastră etnică, pentru a o oferim întreagă şi desăvârşită, lui Dumnezeu. Pe flamura acestui destin străluceşte luminos îngemănarea organică şi intimă dintre lege (ortodoxie) şi neam (rasă). La lumina acestei îngemănări, destinul nostru ca neam se defineşte ca unul ce se confundă cu destinul nostru de creştini. Truda şi tragedia istorică a neamului nostru îşi va găsi împlinire şi odihnă numai dincolo de vremelnicie prin făurirea unui colţ românesc de „pământ şi cer nou". Aceasta constitue suprema împlinire creştină şi românească totodată. Ei trebue să-i subordonăm toate celelalte idealuri şi dorinţi. Ea trebue să constitue criteriul fundamental în stabilirea responsabilităţii noastre istorice.

Nu se poate socoti adevărat fiu al acestui neam decât acela care acţionează în strictă concordanţă cu această cutremurătoare responsabilitate. Dar pentru a acţiona astfel, e nevoe de dăltuirea, în sufletul nostru, a unei conştiinţe vii şi treze a responsabilităţii istorice a acţiunilor noastre zilnice.

Pentrucă trăirea în vadul timpului are o însemnătate dublă: eshatologică şi istorică, după cum şi fiecare clipă ce-o trăim posedă o relaţiune dublă, pe de o parte trecând nemijlocit în veşnicie, iar pe de alta aparţine — condiţionat şi condiţionând — la nexul devenirii sau desvoltării istorice a omenirii. Cu alte cuvinte, fiecare undă de timp bate în ţărmul veşniciei şi fiecare e totodată mădular şi verigă a lanţului desvoltării istorice continue.

Din această împrejurare se defineşte istoricitatea responsabilităţii faptei noastre. Istoricitatea sau concreţiunea responsabilităţii noastre se întemeiază pe ireversibilitatea timpului, adecă pe naufragierea iremediabilă a fiecărei clipe în oceanul veşniciei, precum şi pe nexul nesdruncinabil dintre trecut şi prezent, dintre ins şi totalitate.

Cea dintâiu trăsătură caracteristică trăirii în timp aduce cu sine relaţia nemijlocită a fiecărui act cu Dumnezeu. Dacă clipa trece şi ziua de azi încremeneşte în ireversibilul ieri, însemnează că fiecare acţiune a noastră este o decizie irevocabilă faţă de veşnicie.

Pe de altă parte, cea de a doua trăsătură caracteristică face ca fiecare acţiune a noastră să ţese istoria, adecă să intre ca putere activă în angrenajul vieţii istorice. Faptele şi întrelăsările noastre produc sau nasc istorie în chip multiplu, şi anume prin acţiunile noastre noi creiam stările de lucruri din afară de noi, în viaţa externă şi internă a altora, contribuim la făurirea destinului altora; mai mult: noi înşine ne formăm ca destin şi suflet prin acţiunile noastre.

Prin urmare, noi stăm pe de o parte cu faptele noastre în faţa lui Dumnezeu, iar pe de altă parte în faţa istoriei, adecă în nexul devenirii istorice. De aceea fiecare acţiune a noastră însemnează inevitabil un da sau nu în faţa Cerului şi constitue totodată întemeierea unei deveniri istorice. Şi tot pentru aceea orice faptă săvârşită de noi prezintă o importanţă de greutate veşnică şi una de greutate istorică. Faptul acesta ne face mai evidentă legătura organică dintre responsabilitatea istorică şi cea morală.

Odată săvârşită, fapta noastră a primit o existenţă independentă de voirea noastră şi o putere proprie de înrâurire asupra vieţii istorice. Această înrâurire poate fi internă (adecă asupra sufletului propriu) şi externă (adecă asupra persoanelor şi problemelor comunităţii în care trăim). Ea stă totdeauna fie sub semnul binecuvântării, fie sub acela al blestemului. Binecuvântarea pe care bunătatea lui Dumnezeu o revarsă asupra faptei noastre este aceea că noi putem obţine, promova şi desăvârşi viaţa prin faptele noastre. Iar blestemul, cu care Dumnezeu pedepseşte faptele noastre rele sau pierderile de timp, constă în aceea că acţiunile noastre nesocotite împiedică sau distrug viaţa adevărată şi prin aceasta stânjenesc sau seamănă moarte peste desvoltarea istorică a neamului.

Iată, cum faptele fiecărui mădular al trupului naţiunii contribue la făurirea destinului neamului!

Nu-i deloc greu să ne dăm seama — după cele mai sus precizate — că destinul nostru este, în mare parte, în mâinile noastre, că noi ne făurim destinul. De aceea avem cu toţii sfânta datorie de a acţiona, mai ales în aceste ceasuri de grea şi decisivă răspundere, într'o sobră şi eroică integrare în linia destinului nostru istoric. A asculta necondiţionat glasul conştiinţei treze a cutremurătoarei responzabilităţi istorice pe care o trăim astăzi şi a ne topi toată fiinţa noastră în flacăra arderii totale pe altarul de jertfă al croirii destinului românesc, acestea sunt supremele porunci ale ceasului de faţă.

Preot Dr. **Corneliu Sârbu**

† Preotul NICOLAE VONICA

S'a stins un preot râvnitor şi un iscusit purtător de condei

O comunicare telefonică din Poiana-Sibiului aducea în centrul Mitropoliei noastre, în dimineaţa zilei de Inălţare, vestea dureroasă despre încetarea din viaţă a celui care a fost preotul *Nicolae Vonica*, redactor al gazetelor „Lumina Satelor" şi „Oastea Domnului". Sibiul pierde în preotul N. Vonica o energie creatoare, un spirit cutremurat de sfinţenia misiunii sale şi un purtător de condei plin de vigoare, dotat cu calităţi deosebite. Oastea Domnului ca societate misionară rămâne lipsită de unul din vajnicii ei luptători, iar „Lumina Satelor" ca gazetă îşi pierde pe redactorul care a ştiut să se identifice întru totul cu fiinţa ei.

Din pruncie părintele N. Vonica nu s'a bucurat de-o sănătate robustă. Coborând din Poiana-Sibiului, unde s'a născut, pentru a învăţa carte, suferinţa l-a păscut necontenit. Dar faţă de slăbiciunea fizică, a manifestat cu o tărie extraordinară o dârzenie sufletească rară. Plin de inteligenţă a fost mereu printre cei dintâi din clasă, în liceu ca şi în Universitate. Ca student şi-a început activitatea de gazetar la „Lumina Satelor" şi „Oastea Domnului". Luându şi licenţa în teologie la Cernăuţi a dorit cu ardoare să fie preot. A fost hirotonit pentru parohia Vărmaga în anul 1938. N'a rămas acolo decât un an, sănătatea fiindu-i prea şubredă pentru a putea păstori o parohie de munte. I. P. Sf. Sa Mitropolitul nostru *Nicolae* l-a chemat la Sibiu, încredinţându-i redactarea gazetelor de propagandă religioasă „Lumina Satelor" şi „Oastea Domnului". In această nouă calitate s'a dovedit neîntrecut; a înţeles să se identifice întru totul cu munca pe care o îndeplinea. Vreme de trei ani a purtat cu vrednicie povara redacţiei, contribuind la consolidarea foilor şi la o largă răspândire a lor. Purtând sus drapelul acestor gazete, părintele N. Vonica a căzut la datorie. Pleacă dintre noi după abia 5 ani de preoţie. Pe lângă gazetele cari le-a redactat, a fost colaborator al „Telegrafului Român" al „Revistei Teologice", a publicat o serie de broşuri, cea din urmă a apărut în Decemvrie 1942: «*Tâlcuirea sfintei Liturghii*». Se desparte de fraţii săi preoţi lăsându-le această tălmăcire. Vedem în aceasta o dovadă eclatantă despre dorul sfânt pe care-l purta în inimă un adevărat slujitor al altarului.

Dumnezeu să-l odihnească cu drepţii!

Preot **Gheorghe Secaş**

gătura dintre preot şi o anumită categorie de oameni pe care i-am denumi, cu o oarecare înjosire, păcătoşi.

Nu putem spune că este om care să nu aibă păcat, şi deci preotul să nu-l poată privi în această ipostază de om care are lipsă să fie mântuit şi iertat de păcate. Deci când vorbim despre duhovnic şi păcătoşi, ne referim la atitudinea şi acţiunea duhovnicului faţă de sufletul rănit de păcate al oamenilor.

Cum va acţiona el ca să învieze pe cei căzuţi în mormântul păcatelor?

Duhovnicul şi păcătoşii, este o parelela la medicul şi bolnavii.

Poate că n'am fi ştiut niciodată cum să ne purtăm cu cei păcătoşi, i-am fi ocolit ca păgânii, dacă Mântuitorul însuşi nu ne-ar fi arătat modelul de purtare cu cei păcătoşi şi mai ales dacă nu ne-ar fi lăsat puterea Sa dumnezeiască de a săvârşi minunea iertării, adică a reînzdrăveni spiritul celor copleşiţi de păcate. Cine ar putea să cuprindă toată dragostea, compătimirea şi binefacerile pe care Iisus le-a arătat celor păcătoşi!

Iisus nu a ocolit pe cei păcătoşi, nu i-a dispreţuit, nu s'a ruşinat de ei, ci, împotriva privirilor fariseilor, s'a apropiat de ei, a trăit cu ei împreună, a mâncat şi a beut la masă cu ei, ca să-i mântuiască. Iar când fariseii revoltaţi de această atitudine întrebau: Cine-i acesta, care stă şi mănâncă cu vameşii şi cu păcătoşii? Iisus le răspunde: „Nu am venit ca să chem pe cei drepţi, ci pe cei păcătoşi la pocăinţă". „Căci nu cei sănătoşi au lipsă de doctor, ci cei bolnavi!". [Luca V. 30-32].

Insuşi motivul venirii Fiului lui Dumnezeu în lume a fost ca să ridice păcatele oamenilor. „*Voi ştiţi zice sf. Evanghelist Ioan, că el a venit ca să ridice păcatele lumii* şi că el este fără de păcat" [I. Ioan 3, 5]. Iar într'alt loc scrie: «*Fiul omului n'a venit să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască*".

Iisus s'a apropiat de cei păcătoşi nu pentru dragoste de păcatul lor, ci pentru izbăvirea lor din păcat. Acelaş chip trebuie să ia duhovnicul faţă de păcătoşi.

Dar, precum am spus, Iisus nu ne-a lăsat numai modelul cum să ne purtăm cu cei bolnavi sufleteşte. Dela el avem şi puterea de a tămădui sufletele oamenilor. Vindecarea sufletelor bolnave şi căzute în păcat nu o facem cu propriile noastre puteri, ci totdeauna este cu noi „Doctorul cel mare", Hristos Domnul, care ne-a ales săvârşitorii acestei covârşitoare minuni, a iertării păcatelor prin taina mărturisirii. E un prilej de adâncă meditaţie şi de adevărată smerenie în faţa puterii dumnezeieşti care se lucrează prin noi, în această sfântă taină.

Activitatea duhovnicului pentru îndreptarea păcătoşilor nu are graniţe Ea începe odată cu hirotonirea şi se continuă permanent până la ultima lui răsuflare. In medicină se vorbeşte tot mai mult despre tratamentul preventiv al boalelor. Tot astfel şi duhovnicia — adică medicina sufletească — are un vast capitol despre activitatea de ferire a sufletelor de a cădea în păcat. Aceasta o face duhovnicul în tot timpul şi în toate împrejurările în activitatea lui pastorală, prin cuvântul şi prin fapta sa. Dar locul în care duhovnicia exercită mai intens funcţia ei de tămăduire a sufletelor de păcate, e taina mărturisirii.

Mărturisirea e cheea de boltă a pastoraţiei. E locul cel mai intim de întâlnire a duhovnicului cu credincioşii şi locul de întâlnire al tuturor cu Dumnezeu. Mărturisirea este o taină, deci un mijloc prin care preotul administrează harul iertător al lui Dumnezeu. Preotul este în această taină asemenea îngerului dela lacul Vitezda care purta harul vindecării, dar el trebue să fie şi ca purtătorul oamenilor spre această baie

Programul

serviciilor religioase la Sfânta biserică Catedrală din Sibiu pe luna Iunie 1943

1. In fiecare zi dimineața la ora 6½ Utrenie și în continuare *Sfânta Liturghie*. In fiecare seară la ora 6 Vecernie. Vineri seara după Vecernie *„Acatistul Maicii Domnului"*.
2. *In Dumineci și Sărbători* dimineața la ora 8½ Utrenia, iar la *ora 9½ Sfânta Liturghie*. La liturghie cântă „Corul catedralei", sub conducerea profesorului Gheorghe Șoima.
3. *Joi în 3 Iunie 1943, la Înălțarea Domnului* servește: I. P. C. Arhimandrit Teodor Scorobeț, cons. Ieronim Grovu, prot. Mihail Neagu, cons. Dr. Spiridon Cândea și Gheorghe Marian; diaconii: Ioan Circov și Anatolie Scurtu. Predică: Prot. Mih. Neagu.

   La ora 11 părăstas la „Cimitirul Eroilor"; predică: Pr. Gheorghe Marian din clerul militar.

   La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, *Prot. Mih. Neagu* dela parohia Sibiu Cetate
4. *Duminecă în 6 Iunie 1943*, servesc: cons. Dr. Spiridon Cândea, Gheorghe Secaș și prot. Mih. Neagu; diaconii: cons. Alexandru Popa și Simion Macarie. *Predică: cons. Dr. Spiridon Cândea*, După masă la ora 4 predică la Oastea Domnului: *preotul Ioan Albu dela parohia Sibiu-Iosefin.*
5. *Duminecă în 13 Iunie 1943, - Pogorârea Sfântului Duh*, servește și predică: Inalt Preasfințitul Mitropolit *Nicolae* înconjurat de un mare sobor de preoți și diaconi: La Oastea Domnului predică după masă la ora 4: *cons. Gheorghe Secaș.*
6. *Luni în 14 Iunie 1943, a doua zi de Sf. Rusalii* servesc: Prot. Mihail Neagu, cons. Dr. Spiridon Cândea, Gheorghe Secaș, prof. prot. Aurel Nanu și Zosim Oancea: diaconii: Anatolie Scurtu și cons. Alexandru Popa. *Predică: cons. Gheorghe Secaș.* După masă la ora 4 predică la Oastea Domnului: preot *Nicolae Constantin* dela parohia Sibiu-Lazaret.
7. *Marți în 15 Iunie 1943 a treia zi de Sf. Rusalii*, servesc: Prot. Mihail Neagu, duhovnicul Nicodim Belea și dir. Dumitru Călugăr; diaconii: Simion Macarie. și Vasile Șortan. *Predică: prot. Mihail Neagu.*
8. *Duminecă în 20 Iunie 1943*, servesc: prot. Mih. Neagu, prof. Aurel Nanu și dir. Dumitru Călugăr; diaconii: Ioan Circov și Simion Macarie. *Predică: prof. Aurel Nanu.* După masă la ora 4, predică la Oastea Domnului *preotul Dr. Cornel Sârbu* dela parohia Sibiu-Treistejari.
9. *Joi în 24 Iunie 1943 la Naș. Sf. Ioan Botezătorul* servesc: Prot. Mihail Neagu, cons. Ioan Rujdea și Ștefan Morariu; diaconii: Simion Macarie și Nicolae Petrescu. *Predică: Prot. Mihail Neagu.* După masă la ora 4 predică la Oastea Domnului *duhovnicul Nicodim Belea* dela Academia teologică.
10. *Duminecă în 27 Iunie 1943* servesc: prot. Mih. Neagu, prof. Dr. Nicolae Terchilă și Zosim Oancea; diaconii: Anatolie Scurtu și cons. Al. Popa. *Predică: prof. Zosim Oancea.* La Oastea Domnului predică după masă la ora 4: *Pr. Dr. Ioan Chioariu* dela parohia Sibiu inferior.
11. *Marți la 29 Iunie 1943 SS. Apostoli Petru și Pavel* servesc: prot. Mihail Neagu, Ioan Muntean și secr. cons. Iosif Țint; diaconii: Simion Macarie și Vasile Șortan. *Predică secr. Iosif Țint.* După masă la ora 4 predică la Oastea Domnului: *preotul Ioan Muntean.*

---

a renașterii spirituale, purtătorul paraliticilor sufletești spre Iisus care iartă păcatele oamenilor. Mărturisirea este și un mijloc de educație pe drumul desăvârșirii morale. Ea a fost socotită totdeauna ca cel mai propriu mijloc de convertire a păcătoșilor, și un prilej unic de pastorație individuală.

Incredințați de puterea harului care se dă prin această taină, convinși cu toată tăria de minunea care se întâmplă în taina mărturisirii, grija noastră să se îndrepte la datoria ce o avem de a apropia sufletele de această taină, de a le face să simtă prezența lucrătoare a harului și de a contribui la îndreptarea celor căzuți în păcate.

(Va urma).

Pr. Vasile Coman

Cel care vorbește vinde, cel care tace cumpără

AVIZ

On. Subsecretariat de Stat al Cultelor și Artelor ne-a încunoștiințat, că gradațiile și sporirile de salar, ce s'au aprobat funcționarilor publici cu începerea dela 1 Aprilie 1943, se vor plăti numai cu începerea dela 1 Octomvrie 1943 și numai cu aprobarea On. Minister de Finanțe.

Consiliul arhiepiscopesc

INFORMAȚIUNI

Duminecă 23 Mai 1943 s'au deschis sesiunile „Adunărilor eparhiale" în toate centrele eparhiale din Ardeal. Toți Prea Sfințiții episcopi au scos în relief, după pilda I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, importanța problemei sociale, impusă atât de stăruitor de timpurile actuale. In nr. viitor al foii noastre vom da pasagiile respective din cuvântările PP. SS. Ierarhi.

Nou prefect are județul Sibiu în persoana dlui general *Constantin Negoescu*, care a luptat pe frontul de la răsărit pentru dreptatea neamului. Instalarea noului prefect s'a făcut cu deosebită solemnitate în prezența reprezentanților tuturor autorităților locale civile, bisericești și militare. Inspectorul general administrativ, dl Rădulescu Dobrogea, luând primul cuvântul, a mulțămit fostului prefect col. V. C. Mihăilescu pentru activitatea sa binefăcătoare în gospodăria județului Sibiu, a citit apoi adresa I. P. S. Sale Mitropolitului *Nicolae* al Ardealului, care urează noului prefect mult spor la muncă. Deosebit de calde cuvinte a rostit dl col. Vasile C. Mihăilescu la despărțirea sa din fruntea județului. A cuvântat apoi dl general C. Negoescu, făgăduind să continue opera începută de predecesorii săi în toate cele bune și pe calea propășirii, și aducând mulțămiri capilor de autorități cari au participat la instalare sa în demnitatea de prefect al județului Sibiu.

Reînființarea *școalei primare confesionale, în eparhia Aradului, a fost una din chestiunile principale în desbaterile Adunării eparhiale arădane din anul curent. Toți deputații de față au aprobat propunerea ca Veneratul Consiliu eparhial să ceară guvernului ca vechea noastră școală primară a bisericii să ia din nou ființă în interesul educației copiilor români din partea locului, Dorința adunării eparhiale dela Arad este salutată în toate cercurile ortodoxe române cu îndreptățită bucurie și entuziasm.*

Copiii la țară! Clădiri, hoteluri și cămine de odihnă, în număr de 2500, cu 100.000 de locuri, stau la dispoziție, în Germania, pentru trimiterea copiilor în provincii. Astfel, în cursul anului curent, 200.000 copii se pot bucura, în două serii, de binefacerile vieții la țară. Se lucrează mereu pentru a spori numărul de locuri.

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul

Telegraful Român

Nr. 347—1943 Prot. [39] 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa I Poplaca, — parohia întâia — protopopiatul Sibiu se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima apariție în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salar dela Stat,

2. Dóuă jugăre de pământ arător la Poplaca, și două jugăre la Gușterița, pământ primit dela reforma agrară,

3. Stola obișnuită în parohie dela 350 familii,

4. Trei stângini de lemne dela primăria comunală, aduse acasă.

Cererile de concurs se vor înainta Oficiului protopopesc ortodox român din Sibiu, în termenul indicat. Totodată se va anexa și permisiunea de candidare, primită dela Preaveneratul Consiliu Arhiepiscopesc.

Candidații se vór prezenta în parohie cu prealabila învoire a Oficiului protopopesc, în vreó Duminecă sau sărbătoare, spre a cânta la strană și a predica, eventual a servi la altar și a face cunoștință cu credincioșii.

Sibiu, 16 Mai 1943.

Oficiul protopopesc ortodox român al Sibiului, în înțelegere cu consiliul parohial dela Poplaca.

Mihail Neagu
protopop

---

(38) 2—3

Concurs

Pentru Intregirea postului de cântăreț bisericesc, la Biserica ortodoxă română din parohia Hălchiu, protopopiatul Brașov, se publică Concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat,

2. Venitele locale,

3. Sesiune cantorală 5½ jugăre pământ arabil.

Concurenții își vor înainta cererile însoțite de diploma de cântăreți bisericesc dela Școala de Cântăreți Dimitrie Cunțan, Sibiu, precum și alte acte recomandatoare, Oficiului parohial din Hălchiu, prezentându-se în termen la Sfânta Biserică spre a fi cunoscuți de credincioși.

Hălchiu, 11 Aprilie 1943.

Văzut:

Dr. N. Stinghe adm. prot. — **Preot Ioachim N. Pura** paroh. preș. cons. parohial

---

Nr. 419 1942 prot. [40] 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III [trei a] Meșindorf, din protopopiatul Sighișoara, se publică prin aceasta concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Venitele acestei parohii sunt:

1. Salarul dela Stat

2. Casă parohială

3. Sesiune parohială: 18 jug. fânaț pășunat, din reforma agrară, pe hotarul comunei Țeline, — și 2 ¼ jug. fânaț și arător pe hotarul comunei Meșindorf.

4. Câte o ferdelă cereale.

5. 6 [șase] stânjini lemne de foc.

6. Stola obișnuită.

Cererile de concurs, însoțite de toate actele prescrise de regulamentul parohial și de încuviințarea de candidare exoperată delá Inalt Prea Sfințitul Mitropolit, se vor înainta în termen oficiului protopopesc din Sighișoara, iar concurenții, cu prealabila încuviințare a subsemnatului, se vor prezenta în parohie într'o zi de Duminecă sau sărbătoare spre a sluji în biserică, a predica și a face cunoștință cu credincioșii.

Sighișoara, 19 Decemvrie 1942

Oficiul Protopopesc al Sighișoarei în înțelegere cu consiliul paròhial din Meșindorf

Emilian Stoica
protopop

Nr. 5472/1943 [36] 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa a treia Crăciunelul de sus, se publică concurs pe termen de 30 zile.

Beneficiile sunt următoarele:

1. Salar dela Stat.

2. Casă parohială în stare bună având și supraedificate.

3. Sesie parohială de 22 jugăre arător și fânațe.

4. Stola uzitată în parohie.

Cererile se vor înainta la Consiliul arhiepiscopesc în Sibiu, care va întregi parohia prin numire.

Sibiu, din ședința secției bisericești, a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 4 Mai 1943.

Consiliul Arhiepiscopesc

România,
Judecătoria de pace rurală Agnita
Dos. Nr. G. 725/1942.

Publicare de licitație

Subsemnatul delegat judecătoresc prin prezenta aduc la cunoștință publică, că în baza încheierii Nr. C. 303/1942 de ordonarea execuției a acestei judecătorii, în urma căreia s'a efectuat execuție de escontentare la urmăriți în favorul urmăritorului Dancu Dumitru din Agnita, pentru încasarea creanței de 10.474 Lei cap și accesorii.

Prin cererea înregistrată sub Nr. 3330 din 18 Maiu 1943, s'a cerut ordonarea și fixarea licitației asupra mobilelor ce au fost sechestrate pentru nеplata sumei de 10.474 Lei asupra următoarelor obiecte: doi purcei albi de câte 3 luni, un car cu osii de lemn, un plug Sack cu grindea de lemn, și una vacă roșie cu alb de 8 ani, cari s'au evaluat la suma de 25.300 Lei

Pentru vânzarea acestor obiecte fixez termen de licitație pentru ziua de *18 Iunie 1943 ora 17 p. m.* la domiciliul urmăriților în comuna Agnita-Hotar, la fața locului, când obiectele sechestrate se vor vinde în licitație publică și în caz de necesitate și sub prețul de estimare.

In cazul când mobilele de ma sus au fost sechestrate sau supra-sechestrate și de alți urmăritori, licitația se va ținea și în favorul acestora.

Agnita la 22 Maiu 1943.

Delegat judecătoresc
Valer Armeanu

[42] 1—1

Citiți și răspândiți

Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericească. Apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Redacția și Administrația: Sibiu, Academia teologică „Andreiană". Redactor: Prof. Dr. Grigorie T. Marcu. Abonament anual, Lei 560.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Redactor responsabil: Prot. Dr. D. Stăniloae

Editura și tiparul Tipografiei Arhidiecezane